

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519414944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

hvor han boer vor gamle *Louis*; thi det er egentligen først siden jeg var derude, at jeg sporer hiint Hang til Eftertanke og stille Maanebetragtninger; men saa skal F – stop! jeg veed, Du kan ikke lide den Banden; og vores Armee er ligesaa slem dertil, som den, *Oncle Toby* stod ved; det maa være endemisk i Flandern. Egentlig vilde jeg sige, at – nu har jeg min S – min Troel! glem hvad det var, jeg vilde sige.

Jo! nu veed jeg omtrent, hvad det var: jeg vilde fortælle Dig Noget om *Rougemont*.

Saasnart min kjære *Louis* var rejst, blev jeg betaget af en saadan Længsel efter ham; at jeg tre Dage efter reed derud med en Vejviser i Spidsen. Om Stodets Beliggenhed kan jeg ikke sige Dig Andet, end at der var en stor Hauge med mange Trær i, og at *Louise* sad paa en Bank indenfor Stakitporten og saae ud paa Vejen. Da hun blev mig vaer, sprang hun op, aabnede Laagen, tog mig under Armen, og dansede med mig op til Huset. Gamle *Louis* tog mod mig i Døren, og plirode saa venligt med sine smaae brune Øjne, at jeg ikke kunde bare mig for at falde ham om Halsen.

Hvilken Gæstfrihed, hvilken Hjertelighed er dog ikke disse Franskmænd medfødt! Jeg var som en gammel Ven – som en Søn af Huset: Man vidste ikke, hvor godt Man vilde gjøre det. Fader og Datter firmede omkring mig; han kom med en Stol, hun med en Præsenteerbakke; han stoppode mig en Pibe, hun tændte den ved Solen. Og saa kom hans Kone – veed Du hvad *Fris!* hun ligner bestemt min salig Moder; naar jeg ellers havde været vant til det – men det bruges nu ikke i Danmark – kunde jeg gjerne have knælet for hende, saa ærværdig forekom hun mig, ikke formedelst Alderen – thi hun er endnu ikke langt over de Fyrgetyve – men formedelst en vis Højhed, Anstand og Værdighed i hendes Aasyn og hele Væsen.

Efter en Times levende Samtale gik Damerne bort for at besøge Middagsmaden. „De er en lykkelig Mand, min Herre!” sagde jeg. Taarerne traadte ham i Øjnene; han saae taknemmeligt og fromt mod Himlen. „Gud har mangefold erstattet mig mine Ungdoms Lidelser!” svarede han. „Kom!” vedblev han, efter et Ophold, „jeg veed, De har et deeltagende Hjerte; kom! mens vi ere alene skal De høre min Historie.” Han førte mig ud i Haugen, og fortalte Følgende.

„I dette Huus er jeg født; i denne Hauge har jeg plukket de første Blomster, og fanget de første Sommerfugle. Nu boer jeg her tilleje;

St. St. Blicher

skjøndt alle disse Ejendomme have tilbørt mine Forfædre igjennem flere Aarhundreder."

"Jeg var eneste Barn, tilkommende Herre af Rougemont, hvortil dengang hørte trende folkerige Landsbyer. Min Moder var død, før jeg kjendte hende, og min Fader forblevet Enkemand; han kunde ikke aisee mig, og derfor blev jeg hjenne til mit sextende Aar underviist i Sprog, Mathematik, Tegning og alle legemlige Færdigheder. Haugen var min Legeplads, og Skovriderens Datter *Annette* min eneste Legecammerat. Hendes Fæder boede i hiint lille Huus udenfor Haugen. Dengang laa det ved Indgangen til en Dyrehauge, som strakte sig lige til Skoven; men Dyrehaugen er forlængst tilintetgjort: Indhegningen er nedrevet, Træerne fældede, og nu seer De kun Enge og Kornagre, hvor det fordmum vrimelede af store Dyr."

"Haugens Grændser – om hvilke det heed: hertil skal Du komme og ikke videre! – vare betegnede med en tæt Hække, og udenfor en temmelig dyb og bred Vandgrøvt. Engang stod jeg her, som halvvox-en Dreng, og adskilte de tætbeløvede Grene med mine Hænder, for dog i det mindste at se mig om i Verden. Paa den anden Side sad *Annette* – fire Aar yngre end jeg – og flettede en Blomsterkrands. Jeg raabte til hende – hun svarte – og snart var en Samtale i Gang. Den endtes med, at jeg bad om Krandsen: hun kastede den til mig over Hækken. Jeg satte den paa mit Hoved, og gik ind med Hatten i Haanden. Næste Dag paa samme Tid var jeg atter ved Hækken – *Annette* paa Engen ligeoverfor. Vi snakkede endnu længere sammen, og gjorde ved Adskillelsen den Aftale, saaledes hver Dag at mødes. Et Par Uger fortsattes disse Stevnmøder. Jeg plukkede af Haugens skjønneste Blomster, og kastede dem over til hende; hun sendte mig dem tilbage i Krandsen. „Kom over til mig!“ sagde hun en Dag. „Jeg maa ikke,“ svarte jeg; „men kom Du til mig!“ „Jeg kan ikke,“ sagde hun, „Grøvten er altfor bred.“ Jeg banede mig en Vej under Hækken, og saae at hun havde Ret. Hivad var her at gjøre? Jeg grundede forgjæves den hele Dag – om Natten udfandt jeg det: en Fjæl maatte lægges over Grøvten. I Gartnerhuset fandt jeg een, slæbte den hen til Stedet, og fik den med *Annettes* Hjælp lagt over det Vand, som adskilte os. Jeg traadte ud, rakte hende Haanden, og snart stod hun hos mig inde i Haugen. Hvilken Glæde! op ad een Gang og ned ad en anden, fra Løvhytte til Løvhytte, fra Blomst til Blomst! Med Skjørtet fuld satte hun sig paa en Græsbank, og bandt – jeg plukkede